

Zbigniew Szonert

Przegląd orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego

Palestra 51/7-8(583-584), 290-295

2006

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NAJNOWSZE ORZECZNICTWO

Zbigniew Szonert

Przegląd orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego
z 27 października 2005 r., sygn. akt II OSK/1001/05

Zagadnienie prawne:

1. Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz.U. Nr 4, poz. 25), obywatel polski mógł nabyć obywatelstwo obce ze skutkiem utraty obywatelstwa polskiego, gdy uzyskał zezwolenie właściwego organu polskiego na zmianę obywatelstwa. O zezwoleniu na zmianę obywatelstwa orzekała Rada Państwa (art. 13 ust. 1 ustawy). Wyrażony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pogląd, że uchwała Rady Państwa nr 5/58 z 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na stały pobyt do państwa Izrael (niepublikowana) nie mogła zastąpić indywidualnego aktu zezwolenia na taki wyjazd, jest prawidłowy, a podniesione zarzuty zawarte w skardze kasacyjnej należy uznać za nieuzasadnione. 2. Należy uznać, że uchwała Rady Państwa nr 5/58 nie może zostać uznana za akt normatywny, gdyż upoważnienie do wydania takiego aktu nie wynika ani z Konstytucji, ani też z ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. W uchwale powołano, jako podstawę prawną, art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, ale przepisy te nie zawierają upoważnienia dla Rady Państwa do wydania normatywnego aktu wykonawczego do ustawy.

Z uzasadnienia wyroku:

Zaskarżonym wyrokiem z 15 kwietnia 2005 r., II SA/Wa 2149/05, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uwzględnił skargę Aleksandry K. na decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z 2 września 2004 r. (...).

W uzasadnieniu wyroku Sąd przytoczył następujące okoliczności faktyczne i prawne sprawy.

Decyzją z 10 lutego 2004 r. Wojewoda Dolnośląski odmówił wydania Aleksandrze K. dokumentu potwierdzającego posiadanie przez nią obywatelstwa polskiego. Organ wskazał,

że skarżąca wraz z rodzicami złożyła w dniu 13 grudnia 1960 r. podanie do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego. Jako osoba deklarująca zarówno zamiar wyjazdu na pobyt stały do Izraela, jak i nabycie obywatelstwa tego państwa, skarżąca otrzymała dokument podróży, a w dniu 28 marca 1961 r. nabyła obywatelstwo izraelskie. Zdaniem organu skarżąca spełniła przesłanki przewidziane w uchwale Rady Państwa nr 5/58 z 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na stały pobyt do państwa Izrael i w ten sposób utraciła obywatelstwo polskie.

Decyzją z 2 września 2004 r. Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców utrzymał w mocy decyzję Wojewody z 10 lutego 2004 r. Zdaniem organu osoby, które spełniały warunki przewidziane w uchwale Rady Państwa nr 5/58, nie musiały uzyskiwać indywidualnego zezwolenia, a jedynie przez sam fakt spełnienia tych przesłanek uzyskiwały zezwolenie na zmianę obywatelstwa z polskiego na izraelskie. Skoro skarżąca deklarowała chęć wyjazdu na pobyt stały do Izraela, złożyła odpowiedni wniosek do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa i otrzymała dokument podróży, to zdaniem organu spełniła warunki określone w art. 11 ustawy z 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz.U. Nr 4, poz. 25 ze zm.) i utraciła obywatelstwo polskie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, uchylając decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z 2 września 2004 r., wskazał, że z wykładni art. 11 ustawy z 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz.U. Nr 4, poz. 25) wynika, że zezwolenie na zmianę obywatelstwa stanowiło akt indywidualny, jednostkowy, skierowany do określonego adresata. Indywidualnego zezwolenia na zmianę obywatelstwa nie mogła zdaniem Sądu zastąpić generalna w swej istocie uchwała Rady Państwa Nr 5/58 z 23 stycznia 1958 r., albowiem brak było podstaw do wydania takowej uchwały zarówno w przepisach ustawy z 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, jak i przepisach Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z 22 lipca 1952 r. (Dz.U. Nr 33, poz. 232). Uchwały Rady Państwa nr 5/58 nie można poza tym traktować jako aktu prawnego konwalidującego brak indywidualnego zezwolenia na zmianę obywatelstwa. W świetle powyższego Sąd stwierdził, iż wnioskodawczyni nie utraciła obywatelstwa polskiego.

W skardze kasacyjnej Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców zarzucił wyrokowi Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 31 maja 2005 r. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię przepisów art. 11 ust. 1 i ust. 5 oraz art. 13 ustawy z 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim. Organ wskazał, że ustawa z 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim nie precyzowała trybu i formy udzielania zezwolenia na zmianę obywatelstwa.

Skoro zatem Aleksandra K. uruchomiła procedurę przewidzianą w uchwale Rady Państwa nr 5/58, składając wniosek o zezwolenie na zmianę obywatelstwa z jednoczesnym zadeklarowaniem wyjazdu na stały pobyt do Izraela, to utrata przez nią obywatelstwa polskiego jest niewątpliwa.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik skarżącej wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie na rzecz skarżącej kosztów postępowania.

Naczelnny Sąd Administracyjny zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie jest uzasadniona.

Rozpoznanie wniosku o stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego wymagało ustalenia, czy Aleksandra K. z domu B. utraciła obywatelstwo w następstwie złożenia podania z 13 grudnia 1960 r. o zezwolenie na zmianę obywatelstwa w związku z wyjazdem na pobyt stały do Izraela. Skutki prawne złożonego podania należy zatem oceniać w świetle

postanowień ustawy z 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim w brzmieniu obowiązującym w chwili jego składania. Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy o obywatelstwie z 1951 r., obywatel polski mógł nabyć obywatelstwo obce ze skutkiem utraty obywatelstwa polskiego, gdy uzyskał zezwolenie właściwego organu polskiego na zmianę obywatelstwa.

O zezwoleniu na zmianę obywatelstwa orzekała Rada Państwa (art. 13 ust. 1 ustawy). Wyrażony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pogląd, że uchwała Rady Państwa nr 5/58 z 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na stały pobyt do państwa Izrael nie mogła zastąpić indywidualnego aktu zezwolenia na taki wyjazd, jest prawidłowy, a podniesione zarzuty zawarte w skardze kasacyjnej należy uznać za nieuzasadnione z następujących przyczyn.

1. Uchwała Rady Państwa nr 5/58 z 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na stały pobyt do państwa Izrael miała charakter aktu generalnego – dotyczyła osób, których nie określono z imienia i nazwiska, ale przez wskazanie istotnych cech adresatów.

Dla rozpoznawanej sprawy istotne znaczenie ma punkt 1 uchwały, który stanowił: „Zezwala się na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo państwa Izrael osobom, które opuściły bądź opuszczają obszar Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, udając się na stały pobyt do państwa Izrael i złożyły lub złożyły prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego”. Uchwała została podjęta w czasie obowiązywania Konstytucji z 22 lipca 1952 r. (Dz.U. Nr 33, poz. 232) oraz ustawy z 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz.U. Nr 4, poz. 25). Przepisy Konstytucji nie przewidywały uprawnienia Rady Państwa do podejmowania tego rodzaju uchwał, natomiast w art. 25 ust. 1 pkt 11 Konstytucji stwierdzono, że Rada Państwa wykonuje inne funkcje, przewidziane w Konstytucji lub przekazane jej przez ustawy. Podstawę prawną do wydania uchwały mogły zatem stanowić wyłącznie przepisy ustawy z 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim.

Rada Państwa, działając na wniosek Prezesa Rady Ministrów, była uprawniona do wyrażenia zgody na zmianę obywatelstwa polskiego, ale ani ustawa, ani tym bardziej Konstytucja nie regulowały formy udzielania tej zgody lub szczegółowych zasad postępowania w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa.

2. Należy uznać, że uchwała Rady Państwa nr 5/58 nie może zostać uznana za akt normatywny, gdyż upoważnienie do wydania takiego aktu nie wynika ani z Konstytucji, ani też ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. W uchwale powołano, jako podstawę prawną, art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, ale przepisy te nie zawierają upoważnienia dla Rady Państwa do wydania normatywnego aktu wykonawczego do ustawy.

Nie można podzielić poglądu wyrażonego w skardze kasacyjnej, że uchwała ta jako generalny akt stosowania prawa, który upraszczał procedurę emigracyjną, wywoływał skutki prawne w stosunku do osób, które w dacie jej podjęcia nie występowały z wnioskiem o zmianę obywatelstwa i nie utraciła mocy obowiązującej w związku z wejściem w życie nowej ustawy z 1962 r. o obywatelstwie polskim.

Zasadniczy problem w tej sprawie jednak polega na tym, czy złożenie przez skarżącą w 1960 r. wniosku o zezwolenie na zmianę obywatelstwa, które spowodowało wszczęcie indywidualnego postępowania w sprawie określonej przepisem ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r., doprowadziło do utraty obywatelstwa polskiego przez Aleksandrę K.

Udzielenie odpowiedzi na to pytanie wymaga analizy postanowień ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r.

3. Uzyskanie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego mogło nastąpić w trybie

art. 11 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. Ustawa o obywatelstwie polskim z 1951 r. nie przewidywała innego trybu występowania o zmianę obywatelstwa, a w szczególności nie zawierała żadnych podstaw prawnych do stosowania jakiegokolwiek innej procedury wyrażania przez Radę Państwa zezwolenia w stosunku do określonych kategorii osób, o której mowa w skardze kasacyjnej. Tryb określony w art. 11 ustawy o obywatelstwie polskim miał charakter indywidualnego postępowania w określonej sprawie. Wykładnia tego przepisu wskazuje na indywidualny charakter zezwolenia odnoszący się do osoby, która o takie zezwolenie wystąpiła. Samo oświadczenie strony nie było wystarczającą przesłanką do utraty obywatelstwa. Niezbędna była zgoda (zezwozenie) właściwego organu, która w tak istotnej sprawie powinna mieć charakter indywidualny i odnosić się do konkretnej osoby.

Sąd I instancji trafnie zatem podkreślił, że zezwolenie powinno stanowić akt indywidualny, jednostkowy i skierowany do określonego adresata.

4. W doktrynie na tle udzielania zgody na zmianę obywatelstwa polskiego prezentowane są rozbieżne poglądy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono natomiast pogląd, że zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego, jako przesłanka utraty obywatelstwa na podstawie art. 13 ust. 1 w związku z art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim, musiało mieć charakter indywidualnego i skierowanego do określonego adresata aktu Rady Państwa, którego nie mogła zastąpić generalna uchwała Rady Państwa (wyrok SN z 17 września 2001 r., III RN 56/01, OSNAPU 2002, nr 13, poz. 299). Pogląd powyższy pozostaje odpowiednio aktualny w świetle ustawy z 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim.

5. Fakt wydania dokumentu podróży nie może zostać uznany za tożsamy z zezwoleniem na zmianę obywatelstwa nie tylko dlatego, że to Rada Państwa powinna zezwolić na zmianę obywatelstwa, a nie organ, który wydawał takie dokumenty, ale przede wszystkim, że zezwolenia na zmianę obywatelstwa nie można domniemywać *per facta concludentia*.

W rozpoznawanej sprawie przedmiotem postępowania był wniosek o stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego. Posiadanie i odmowa stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego następuje w drodze decyzji administracyjnej (art. 17 ust. 4 ustawy o obywatelstwie polskim z 1962 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 21 marca 2003 r., to jest w chwili składania wniosku). Celem takiego postępowania jest ocena, czy zostały spełnione przesłanki do utraty obywatelstwa. Aleksandra K. nie uzyskała zezwolenia na zmianę obywatelstwa, dlatego jej wniosek o stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego, w razie braku innych przeszkód prawnych, powinien zostać uwzględniony. Sąd I instancji, uchylając zaskarżoną decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców, nie naruszył zatem powołanych w skardze kasacyjnej przepisów ustawy z 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim. Mając powyższe na uwadze, Naczelny Sąd Administracyjny na podstawie art. 184 i art. 204 pkt 2 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) orzekł o oddaleniu skargi kasacyjnej

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 9 listopada 2005 r., sygn. akt III S.A./Wa 1264/05

Zagadnienie prawne:

Decyzja o rozłożeniu na raty zaległości podatkowej jest decyzją uznaniową. Sąd nie ma uprawnień do merytorycznej kontroli takich decyzji. Kontrola sądu obejmuje zatem wyłącznie badanie prawidłowości postępowania przeprowadzonego przez organy podatkowe oraz badanie formalnej prawidłowości decyzji.

Z uzasadnienia wyroku:

Zaskarżoną decyzją Dyrektor Izby Skarbowej w W., po rozpatrzeniu odwołania „B.” Przedsiębiorstwa Budowlano-Handlowego sp. z o.o. w W. zwanego dalej Skarżącą, od decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego W.-B. z 23 września 2004 r. w sprawie odmowy rozłożenia na raty zapłaty zaległości podatkowych w zaliczkach na podatek dochodowy od osób fizycznych (PIT-4) w kwocie 4831,40 zł wraz z odsetkami za zwłokę utrzymał w mocy decyzję organu I instancji.

W motywach uzasadnienia organ odwoławczy podał, że w dniu 16 lutego 2004 r. Skarżąca złożyła wniosek o rozłożenie na raty zapłaty zaległości podatkowych w zaliczkach na podatek dochodowy od osób fizycznych (PIT-4) w kwocie 4831,40 zł wraz z odsetkami za zwłokę oraz o rozłożenie na raty zapłaty zaległości podatkowych w podatku od towarów i usług za III i IV kwartał 2003 r.

Wniosek ten uzasadniono sytuacją, w której brak dokonanych wpłat przez kontrahentów Skarżącej uniemożliwił regularne wywiązywanie się z bieżących płatności wobec Urzędu Skarbowego.

Dyrektor Izby Skarbowej w W. odmówił rozłożenia na raty zaległości, stwierdzając, że przepis art. 48 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, w którym uregulowano instytucję rozłożenia zapłaty zaległości podatkowych na raty, stwarza organom podatkowym jedynie możliwość przyznania tej ulgi. Co oznacza, że nawet wystąpienie przesłanek, o których mowa w tym przepisie, nie obliгуje organu podatkowego do wydania decyzji pozytywnej dla Skarżącej. Ustawodawca pozostawił bowiem organom podatkowym ocenę, czy okoliczności dotyczące określonej sytuacji stanowią przesłankę przemawiającą za zastosowaniem powołanego wyżej przepisu.

W skardze na powyższą decyzję Skarżąca stwierdziła, że decyzja organu I instancji obraża w sposób rażący treść art. 48 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej i tym samym jest krzywdząca.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje: Na wstępie Sąd zauważa, iż zgodnie z art. 184 Konstytucji w związku z art. 1 ustawy z 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269) oraz w związku z art. 135 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), kontrola sądowa zaskarżonych decyzji, postanowień bądź innych aktów wymienionych w art. 3 § 2 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi sprawowana jest w oparciu o kryterium zgodności z prawem. W związku z tym, aby wyeliminować z obrotu prawnego akt wydany przez organ administracyjny, konieczne jest stwierdzenie, że doszło w nim do naruszenia bądź przepisu prawa materialnego w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy, bądź przepisu postępowania w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie, albo też przepisu prawa dającego podstawę do wznowienia postępowania (art. 145 § 1 pkt 1 lit. a–c Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi), a także, gdy decyzja lub postanowienie organu dotknięte są wadą nieważności (art. 145 § 1 pkt 2 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).

Sąd zwraca również uwagę na treść art. 134 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, który stanowi, iż sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Cytowany przepis daje podstawę do uwzględnienia skargi także wtedy, gdy strona nie podnosi w trakcie toczącego się postępowania sądowoadministracyjnego zarzutów będących podstawą wyeliminowania z obrotu prawnego zaskarżonego indywidualnego aktu administracyjnego.

Dokonując oceny zaskarżonej decyzji w tym zakresie, należy stwierdzić, że skarga nie jest zasadna.

Zgodnie z art. 48 §1 pkt 2 Ordynacji podatkowej organ podatkowy, na wniosek podatnika, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę.

Ustawodawca, używając zwrotu „może”, przesądził, że decyzja organu podatkowego ma charakter uznaniowy, a to oznacza, że organ ten przy ustalonym stanie faktycznym ma możliwość wyboru negatywnego lub pozytywnego dla podatnika sposobu rozstrzygnięcia jego wniosku. W takim przypadku sądowa kontrola decyzji obejmuje jedynie samo postępowanie poprzedzające jej wydanie, nie zaś rozstrzygnięcie będące wynikiem dokonanego przez organ podatkowy wyboru.

Jednakże, aby organ podatkowy mógł podjąć rozstrzygnięcie w ramach tzw. uznania administracyjnego musi najpierw stwierdzić istnienie przesłanek określonych w art. 48 §1 Ordynacji podatkowej. To z kolei obliguje go do wyczerpującego zbadania okoliczności faktycznych sprawy oraz szczegółowego uzasadnienia podjętego rozstrzygnięcia.

Jak bowiem podkreślił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 12 lutego 2004 r. (III SA 791/02), należyte uzasadnienie decyzji pozwala na dokonanie oceny, czy decyzja nie została wydana z takim naruszeniem przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności czy organ nie pozostawił poza swoimi rozważaniami argumentów podnoszonych przez stronę, czy nie pominął istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy materiałów dowodowych lub też czy nie dokonał oceny tych materiałów wbrew zasadom logiki lub doświadczenia życiowego.

Oceniając pod tym względem zaskarżone decyzje stwierdzić należy, że odpowiadają one prawu.

W szczególności za niewystarczający dla pozytywnego załatwienia wniosku o rozłożenie zapłaty zaległości na raty uznali argument dotyczący zalegania przez kontrahentów z płatnościami, wskazując po pierwsze, iż ryzyko związane z wyborem kontrahentów obciąża Skarżącą. Po drugie podkreśliły, że przedmiotowa zaległość powstała wskutek nieodprowadzenia zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, które pobierane są ze środków pracowników i jako takie powinny zostać odprowadzone niezależnie od sytuacji finansowej Skarżącej.

O zdolności poniesienia przez Skarżącą ciężaru zapłaty zaległych zaliczek, zdaniem organów podatkowych, świadczyć miało również to, że w dniu 6 maja 2004 r. uregulowała ona istniejącą zaległość wraz z odsetkami.

Organy obu instancji wskazały ponadto, że Skarżącej udzielano już wcześniej ulg podatkowych w postaci rozłożenia zaległości na raty, co z kolei, ich zdaniem, przemawia za tym, że problemy finansowe Skarżącej nie mają charakteru przejściowego. Poza tym udzielenie kolejnej ulgi pozostawałoby w sprzeczności z istotą tej instytucji, która stanowi incydentalną pomoc, udzielaną tylko w wyjątkowych sytuacjach.

W tym stanie rzeczy Sąd nie podziela zarzutów Skarżącej, że zaskarżone decyzje wydane zostały z obrazą art. 48 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, a ich uzasadnienia nie znajdują odzwierciedlenia w stanie faktycznym sprawy.

Zdaniem Sądu wnioskowanie organów o możliwościach płatniczych Skarżącej nie wykracza poza granicę swobodnej oceny dowodów (art. 191 Ordynacji podatkowej).

W konsekwencji, w przeprowadzonym zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego oraz zasadami logiki rozumowaniu organów Sąd nie dopatrzył się naruszenia prawa. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 151 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), orzeczono o oddaleniu skargi.